

Vores tilgivende Gud

Ugens vers

"Den, der vil skjule sine overtrædelser, går det ikke godt, men den, der bekender dem og holder op med dem, finder barmhjertighed" (Ordsp 28,13).

Introduktion

Efter at løvhyttefesten (Sukkot) var overstået, samlede lederne igen folket. De havde netop fejret festen; nu var det tid til at vende tilbage til den ikke afsluttede angør og bekendelsen af deres synder.

Det er rigtigt, at lederne havde bedt dem om at holde op med at sørge og være bedrøvede over deres fejl; men det betyder ikke, at sorg og syndsbeholdelse ikke er vigtigt. Efter at de nu havde fejret løvhyttefesten, var det tid til dyb og ægte bekendelse.

Den rækkefølge, hvori begivenhederne fremstilles, betyder ikke nødvendigvis, at det er den rækkefølge, lovpris og bekendelse altid forekommer. Det betyder heller ikke, at det kun er den modsatte rækkefølge, der er den rette. For os er det måske mest naturligt at have angør og bekendelse først og derefter fejring og fest; men måske burde fejringen af Gud i vores liv komme først. Rom 2,4 siger trods alt, at det er "Guds godhed", som fører os til omvendelse. Hans godhed burde føre til lovprisning og fest samtidigt med, at den også minder os om, at vi har behov for Guds tilgivelse, renselse og genskabelse.

Ugens tekster

- Neh 9,1-3
- Dan 9,4-19
- Neh 9,4-8
- Kol 1,16-17
- Neh 9,9-37; 10,1
- Rom 5,6-8

Faste og tilbedelse

Neh 9,1-3

Hvorfor skilte Israels folk sig ud fra alle de fremmede?

Selv om det var vigtigt for Nehemias, at folket forbandt denne tid med glæde, ledte han nu folket i en faste. De ydmygede sig for Gud, klædte sig i sæk og strøede jord på deres hoveder. De fremmede havde ikke del i Israels folks fælles synd. Derfor skilte israelitterne sig ud fra dem. Jøderne vidste, at det var deres synder, der skulle tilgives. De erkendte folkets synder, som havde ført til landflygtigheden.

Deres fælles bøn og bekendelse viser en dyb forståelse af syndens væsen. Israelitterne kunne have været vrede over, at deres forfædre havde kludret i det og ført hele folket i landflygtighed. Eller de kunne have tilbragt tiden med at klage over deres ledes valg og manglen på guds frygt i de tidligere generationer, som havde ført til, at de var, hvor de var lige nu – en lille gruppe hjemvendte. Men i stedet for at nære had og sorg vendte de sig til Gud i ydmyghed og bekendelse.

Neh 9,3 fortæller, at folket læste fra Guds lovbog en fjerdedel af dagen, og i en anden fjerdedel bekendte de deres synd og tilbad Gud. Dette er den tredje læsning af lovbogen. At læse toraen er en central del af bekendelsen, som må være baseret på den sandhed, der kommer fra Gud. Gennem vores læsning af Bibelen kommer Gud os nær, og Helligånden kan tale til os og undervise os. Sandheden i Guds Ord former vores tanker og forståelse, opmuntrer og opløfter os. Israelitterne sørgede og græd også; for når man tilbringer tid i Guds hellige nærvær, bliver man klar over hans skønhed og godhed samtidigt med, at man indser, hvor fantastisk det er, at universets skaber vælger at være sammen med os på trods af vores uværdighed. Vi vil indse, at uden Gud i vores liv står vi ikke anderledes end alle vores åndelige forfædre i troen. Det er kun, når Gud arbejder i os, at vi kan være det, vi burde være.

Til at
tænke over

Læs Dan 9,4-9. Hvordan kan Daniels bøn anvendes af os i dag? Hvad bør det fortælle os om os selv og om os som kirke?

Bønnens begyndelse

Folkets svar på oplæsningen fra Bibelen var en lang bøn, som fremhævede Guds godhed i modsætning til Israels folks troløshed ned igennem historien. Bønnen ligner mere en prædiken end en bøn, for næsten hvert eneste vers har en parallel et andet sted i Bibelen.

Neh 9,4-8

Hvilke hovedemner fokuserer disse indledningsvers af bønnen på, og hvorfor?

I den først del af bønnen lovpriser folket Gud og især hans navn. I hebraisk kultur var et navn ikke kun det, man kaldte nogen; men det tilkendegav også en persons identitet. At prise Guds navn er derfor vigtigt; for det viser for verden, at hans navn er værd at pris og ære. Det er universets skabers navn. Bønnen begynder med tilbedelse af Gud som skaber og som den, der "giver dem alle livet" (Neh 9,6; se også Kol 1,16-17).

Han, som skabte alt, er den samme, som kaldte Abraham, et menneske, som ikke på nogen måde var noget særligt bortset fra, at "hans hjerte" var "trofast". Abraham manglede tilsyneladende tro i mange situationer, men da han blev bedt om at ofre sin søn, vaklede han ikke (se 1 Mos 22). Han lærte at være tro – ikke på et øjeblik, men gennem sin lange vandring med Gud. I hebraisk tankegang henviser "hjerte" til sindet. Abraham udviklede med andre ord tro-skab i tanke og handling og blev anerkendt af Gud for det.

De første få sætninger i bønnen fokuserer på Gud som (1) skaber, (2) opretholder, og (3) den, som holder sine løfter. Først minder folket sig selv om, hvem Gud er. Han er den trofaste Gud, som skabte os, opretholder os og altid holder sine løfter til os. Når vi husker det, hjælper det os til at sætte vores eget liv i det rette perspektiv og at lære at stole på ham, selv i de mest vanskelige situationer, hvor det måske ser ud til, at han er langt borte fra os og ikke interesseret i vores problemer.

Til at tænke over

Hvorfor har læren om Gud som vores skaber så stor betydning for vores tro? Tænk over, på hvilke områder i dit liv skabelsen har betydning, fx familie, sundhed, hvile.

Lærdomme fra fortiden

Neh 9,9-22

Hvordan adskiller denne del af bønnen sig fra den første del?

Bønnen bevæger sig fra at lovprise Gud for hans trofasthed til som modsætning at fortælle om israeliternes troløshed under deres ophold i Egypten og under ørkenvandringen. Den beskriver Guds mange gaver til israelitterne; men desværre var "fædrenes" svar på disse gaver stolthed, genstridighed og ligegyldighed over for Guds nådige gerninger.

Erkendelsen af menneskeligt svigt og mangel på sand overgivelse til Gud er et vigtigt trin i bekendelse og anger. Selv om disse vers taler om mennesker, som levede for meget længe siden, kan ingen af os påstå, at vi ikke har de samme problemer i dag.

Og her kommer selvfølgelig evangeliet ind i billedet, for os i dag som for mennesker på Nehemias' tid. Vi frelses ikke ved at bekende vores synder; kun Kristi offer i vores sted gør det. Men bekendelse er sammen med anger en central del i vores egen erkendelse af, at vi kun kan retfærdiggøres af Kristus. "Når vi gennem anger og tro tager imod Kristus som vores frelser, tilgiver Gud vores synder og betaler den straf, som overtrædelse af loven kræver. Synderen står da for Gud som retfærdig; han bliver anerkendt af himlen og har gennem Helligånden fællesskab med Faderen og Sønnen" (Ellen White, *Selected Messages*, 3. bind, s. 191).

Fordi Guds godhed får os til at bekende vores synder og angre dem, må vi samtidigt være besluttet på ved Guds kraft at afstå fra dem.

Det afgørende punkt er, at Israel havde været genstridige, og Gud havde været fuld af kærlighed. I det folket så tilbage på, hvad Gud havde gjort for Israels folk, blev de mindet om, at Gud, som havde gjort så meget for dem i fortiden, ville fortsætte med at have omsorg for dem både i nutiden og i fremtiden. Det er grunden til, at det var så vigtigt for folket at huske, hvordan Gud havde handlet ned igennem deres historie. Når de glemte det, endte de i vanskeligheder.

Til at
tænke over

Tænk tilbage på tidspunkter, hvor du var sikker på, at Gud havde virket i dit liv. Hvordan kan du finde trøst i de erfaringer næste gang, du møder vanskeligheder? Hvordan kan du blive bedre til at stole på Guds godhed i de situationer, hvor du føler dig helt modløs, forladt og bange for fremtiden?

Loven og profeterne

Neh 9,23-31

Howdan beskrives israelitterne sammenlignet med Guds "rige, gode gaver"?

Dette næste afsnit af bønner/prædikenen fokuserer på tilværelsen i Kana'an, da Gud overtog det land, som han havde givet dem. De var blevet givet land, byer, vingårde og marker, som var parate til brug. Men de havde taget det hele for givet. Sidst i vers 25 får vi at vide, at "de spiste, blev mætte og fede". At blive fed er et udtryk, som kun findes nogle få gange i Bibelen (5 Mos 32,15 og Jer 5,28), og hver gang er det i en negativ sammenhæng.

Det kan godt være, at folket havde svælget i Guds "rige, gode gaver", men i stedet for at glæde sig i Herren, glædede de sig over alt det, de ejede. At have alt fører tydeligvis ikke til et nært forhold til Gud. Mange gange tænker vi: "Hvis bare jeg havde dette eller hint, ville jeg være lykkelig." Desværre ser vi, at israelitterne havde fået alt fra Gud; men deres glæde over disse ting fik dem til at være mindre overgivet til Gud. Alt for ofte er det alt for let for os at fokusere på gaverne, mens vi glemmer giveren. Og det er et skæbnsvangert bedrag.

Det betyder selvfølgelig ikke, at vi ikke kan glæde os over de ting, som Gud har givet os. Han ønsker, at vi skal fryde os over hans gaver; men en sådan glæde over de ting, han har givet os, garanterer ikke et forhold til Gud. Hvis vi ikke passer på, kan disse ting faktisk blive en snublesten for os.

I dette kapitel i Nehemias' Bog bekendte lederne nu, hvordan de havde været Gud utro. Mens de så tilbage på deres historie, pegede de specifikt på overtrædelser, de som et folk havde begået. Et par sider ved denne bekendelse viser sig at have særlig stor betydning; for de bliver gentaget. (1) Israel vendte ryggen til Guds lov, og (2) de forfulgte profeterne.

De erkendte med andre ord, at Guds lov og hans profeter var altafgørende for deres udvikling både som en gudfrygtig nation og enkeltpersoner. Bønner understreger, at når et menneske følger Guds love og retsregler, skal det leve ved dem (se Neh 9,29, som er et direkte citat fra 3 Mos 18,5), og at det var Ånden, der talte gennem profeterne. Gud har givet os sine bud, så vi kan få et rigt liv, og han sendte sine profeter til at vejlede os i vores forståelse af hans sandhed. Det afgørende spørgsmål for os alle er, hvad vi gør med Guds gaver.

Taksigelse og bønfoldelse

Neh 9,32-37

Hvad fokuserer afslutningen af denne bekendelsesbøn på?

Endnu en gang takker de, der tilbeder, Gud, for hvem han er: stor, vældig og frygtindgydende, den, som bevarer pagten og troskaben. Deres erkendelse af Guds godhed imod dem synes ægte.

Neh 10

De beder også Gud om en yderligere aftale, en skriftlig overenskomst, som beskrives i detaljer i kapitlet. Hvad går deres bøn ud på?

"Og nu, vor Gud, du store Gud, du vældige og frygtindgydende, som bevarer pagten og troskaben: Lad det være nok med de trængsler, som har ramt os" (Neh 9,32).

Folket er tvunget til at anerkende de konger, som hersker over dem. Undertrykkelse plager den lille gruppe israelitter fra alle sider, og de er trætte af det. De har været nødt til at udholde den ene tyrann efter den anden, og de håber nu på et pusterum.

Det er interessant, at de omtaler sig selv som trælle. Efter at have beskrevet deres egen nations synder, ender de med at omtale sig selv med det ord. Trælle skulle selvfølgelig adlyde dem, der stod over dem. Brugen af dette ord viser, at de indser, at de er nødt til at adlyde Gud på måder, som deres forfædre ikke gjorde det. Det er et udtryk for deres ønske om at være trofaste mod Herren og hans bud. Som Guds trælle bønfaller de ham om at gribe ind på deres vegne.

Samfundet under Ezra og Nehemias beskriver deres situation med ordene: "Vi er i stor nød" (Neh 9,37). Den kan sammenlignes med israelitternes erfaring i Egypten (Neh 9,9). Deres bøn priser Gud for at have set den nød, de oplevede i Egypten, og ikke ignorere den. Folket bønfaller nu Gud om at gribe ind på samme måde som i fortiden, selv om de ikke fortjener det; for ingen, hverken konger, stormænd, præster, profeter eller fædre, var tro imod Gud. De stoler nu på Guds nåde og barmhjertighed alene, ikke på sig selv eller deres fædres gerninger, og de beder i håb om, at Gud vil gribe ind på deres vegne.

Til at tænke over

Læs Rom 5,6-8. Hvordan genspejler disse vers det, som israelitterne bad Gud om? Hvilken trøst kan vi finde i det, israelitterne bad om, og det, Paulus skrev til romerne?

Til videre studium

· Ellen White, *Vejen til Kristus*, "Bekendelse", s. 41-46.

I Neh 9,25 talte israelitterne om, hvordan deres forfædre "svælgede i" Guds rige, gode gaver. Grundstammen i dette ord er den samme som navnet "Eden" i Edens have.

Evangeliet handler om genoprettelse, og hvilket bedre symbol kan vi finde end Eden til at repræsentere, hvad vi til sidst skal genoprettes til? Gud udvalgte Israels folk og bragte dem til oldtidens korsveje for at skabe så klart et billede af Eden, man kan få i en syndig verden. Selv efter landflygtigheden og hjemkomsten var potentialet stadigvæk til stede. "Ja, Herren trøster Zion, trøster alle hendes ruiner; han gør hendes ørken som Eden, det øde land som Herrens have" (Es 51,3).

Det er sandt, at folket nød de materielle velsignelser, som Herren havde lovet dem, velsignelser, som, så vidt det var muligt i en syndig verden, mindede om Edens overflod. Og det var i orden. Det var meningen, at de skulle glæde sig over dem. Gud skabte den fysiske verden præcist sådan, at menneskene kunne nyde den, og det gamle Israel, som var velsignet af Gud, nød den også. Deres synd var ikke, at de glædede sig over Guds store godhed, men at de glemte Herren (Ez 23,35), hvis godhed de glædede sig over. Velsignelserne blev et mål i sig selv i stedet for et middel til målet, som var at åbenbare Gud for dem, der boede omkring dem.

Spørgsmål til
drøftelse

1. **Jesus havde sagt: "Det, som blev sået mellem tidsler, det er ham, der hører ordet, men denne verdens bekymring og rigdommens blændværk kvæler ordet, så det ikke bærer frugt" (Matt 13,22). Hvad mener han med "rigdommens blændværk", og hvilken forbindelse har det til den bekendelsesbøn, som vi studerer i denne uge?**
2. **Tænk over det, vi tror om skabelsen. Læg mærke til, at i bønnen i Neh 9 talte de næsten med det samme om Herren som skaber og opretholder. Hvad siger det om, hvor grundlæggende dette trospunkt er for vores tro?**
3. **Hvordan kan vi, når vi erkender vores naturlige syndighed, samtidigt sikre os, at Satan ikke gør os modløse, så vi helt opgiver vores tro?**

Aktiviteter og dialog

Guds Ord

- Læs den lange bøn i Nehemias 9 igennem og noter dig
 - Alle de vers, som direkte siger noget om, hvordan Gud er – fx vers 17: "du er en tilgivelsens Gud".
 - Nogle, om ikke alle de udtryk, der fortæller, hvordan folket har været!
- Find evt. andre eksempler fra Bibelen på direkte bekendelse af synd

Klassens aktiviteter

- Lav din/jeres egen bøn, som – måske lidt kortere end bønnen i Neh 9 (!) – fortæller om
 - Hvad Gud har gjort for dig/os
 - Din/jeres reaktion på Gud i tiden, der gik
 - Din/jeres situation og behov i dag

Personligt kristenliv

- Når du tænker på dit personlige Gudsforhold, hvor scorer du højest? I din konstante sorg over synd og dårlig samvittighed, eller i din glæde og taknemmelighed over Guds tilgivelse?

Uddybende spørgsmål

- Hvilken rolle spiller kirkens historie for dig og mig i dag? Gør den nogen forskel for min kristentro?

Forstå det bedre

- Tre af de bøger, som er skrevet under og efter fangenskab i Babylon, indeholder lange bødsbønner. Pudsigt nok finder vi dem alle i det niende kapitel, i henholdsvis Ezra, Nehemias og Daniel. Det er interessant at sammenligne dem med henblik på både ligheder og forskelle. De indeholder alle både historisk tilbageblik og bekendelse af kollektiv synd.
- Men de er forskellige, fordi de er talt i tre vidt forskellige situationer. Daniel beder specifikt Gud om at ikke at tøve med at genrejse Jerusalem og templet, sådan som han er bange for, at det vil ske på grund af den lange tidsprofeti i kapitel 8. Ezras bøn kommer på et tidspunkt, hvor folkets synd mht. blandede ægteskaber netop er blevet kendt for ham, og han er fortvivlet på grund af situationen. Bønnen i Nehemias 9 er en kollektiv bøn udtalt under en vækkelse, der allerede er i fuld gang.

Ord og udtryk

Læser man Nehemias 9,13-14, vil man i disse to vers kunne se et godt eksempel på det, som i hebraisk poesi og litteratur kaldes *parallelisme*, hvor to sætningskonstruktioner med hver to linjer svarer til hinanden parallelt. I dette tilfælde understreger parallellen De Ti Buds og sabbattens særlige position i forhold til alle andre lovbud (sml. 5 Mos 4,13-14):

Vers	Herrens ord direkte til folket	Herrens bud via Moses
13	Du steg ned på Sinajs bjerg og talte med dem fra himlen;	du gav dem retfærdige retsregler, sande love, gode lovbud og befalinger.
14	Du kundgjorde dem din hellige sabbat,	du gav dem befalinger, lovbud og love ved din tjener Moses.

Noter
